

RENK RENK

Çıtı pıtı bir kızdı, hani şu bıcır bıcır-fıkır fıkır olanlarından... Fakülteden tanırım. Bahçede, her zaman olmasa da “üstün zekalı çocuklar” söz konusu oldu mu heyecanı sözleri ile ağzından değil gözlerinden fişkırırdı. Sınıf öğretmenliği diplomasını da verdiği ya da puanı yettiği için gelenlerin karşısında öyle bir anlatırdı ki tek tercih yapıp birincilikle kazandığı bölümü, insanın üstün zekalı olası gelir... Birkaç projede de yer aldı öğrencilik sürecinde. Her vize-final dönemi sınıfın aylaklarını karşısına alıp ders çalıştırmasından belliydi. Mezuniyet töreninde gördüm en son. 4 yıllık çabasının sonucunu almış, birincilikle mezun olmuştu. Mutluydu.

Sabah erkenden uyanmıştı, zaten tüm gece boyunca derin bir uykuya hiç dalamamıştı. Yeni bir iş, yeni insanlar ve en önemlisi yeni öğrenciler... Karşılaşabileceği tüm ihtimaller doğrultusunda olası çözüm önerileri hesapladı, sürekli ama sürekli içini rahatlattı. İşte sonunda gün aydınlanmıştı. Ne kadar kötü olabilirdi ki, insanı sevmek, hele ki öğretmenin hazzını bilmek yaşanabilecek her şeyin diyeti idi.

İlk dersi... İş anlaşmasını imzalarken deneyimsiz olduğunun altını defalarca çizmiş, açıktan yardım istemişti. Bir aylık eğitimde öğrendikleri ne kadar yetebilirdi ki... Öğrencileri tanıyabilmesi ve alışabilmesi adına bir süreliğine rehber bir öğretmenle derse gireceği adına söz bile almıştı. Ama öyle olmadı.

İlk dersi...

Hatice... Programda böyle yazılıydı. Müdür yardımcısı eline bir rapor tutuşturdu, ihtiyacı olan her şeyin yazılı olduğunu da belirtip sınıfa götürdü. Daha sonra gelmek üzere çıktı ve kapıyı kapattı. Hatice oradaydı. Annesinden birkaç yaş küçük bir kadındı. Sessiz bir şekilde oturuyor boş gözlerle etrafa bakıyor ve arada bir sallanıyordu. Hemen rapora baktı, evet, “otizm” yazıyordu. Aldığı eğitimde en çok ilgisini çeken engel grubunun adıydı. Hatta içlerinden üstün yeteneklilerin de çıktığını hatırlayarak heyecanla amaçlara baktı. İlgisini çekmek için masaya renkli-sesli bir oyuncak aldı. İletişime geçebilmek adına “Hatice” diye seslenerek eline dokundu. İşte ne olduysa o anda oldu. Hatice, anlamsız sesler çıkararak bağırmaya, ve hızlı hızlı kelimeleri tekrarlamaya başladı. Ne yapabilirdi? Sakinleşmesi için ses tonunu azalttı e oyuncakı tekrar ona yaklaştırdı. Hatice ayağa kalktı sınıfın köşesine geçti bağırarak ağlamaya ve kendine zararermeye başladı. O ise, orada öylece donakalmıştı. 45 dakikanın bitişini Hatice sınıfın bir köşesinde, o ise diğer köşesinde ağlayarak bekledi.

Sonraki derslerden birinde annesinin kucağında “Kübra” geldi. 12 yaşındaydı, inanılmaz gözlere bir o kadar da güzel bir ifadeye sahipti. Annesi öğrenci sandalyesine oturtup bir çarşaf yardımıyla sardı onu ve masa ile arasına bir minder yerleştirdi. Kübra’nın engeli SP’idi. Doğum öncesinde ya da esnasında beyninin zarar görmesi ile oluşmuş motor becerileri kullanım yetersizliğine sahipti. Kaslarını kontrol edemiyor, ani kasılmalarını önleyemiyordu. Annesinin aldığı güvenlik önlemleri ise bu yüzdendi. Sonra sohbet etmeye başladılar. Evet Kübra’nın gelişim geriliği sadece beden fonksiyonlarındaydı. Zihinsel bir hasar yoktu. Şanslı olduğunu düşündü Kübra’nın. Ellerini kullanamadığı için matematiksel işlemleri zihninden yapıyor, ve kısa bir zaman içerisinde cevaplıyordu. Çok etkilenmişti, ve elbette ki Kübra’yı çok sevmişti. Sıra okuma yapmaya geldiğinde ise, karşısındaki öğrencisinin çabaları karşısında eridi, ezildi, büzüldü... Ne yapacağını bilemedi. Kübra okuyordu, hem de ilk tanışmada öğretmenine ne kadar da hızlı okuyabildiğini göstermeye çalışan bir çocuk hevesiyle okuyordu. Ancak çene kasları okuduğu kelimeleri söyleyebilmesine izin vermiyor, bu yüzden gerilen Kübra’nın bedeni durmadan kasılıp irkiliyordu. Dayanamadı yine akıttı içinde olan duyguları, öğrencisi görmesin diye kaçtı, saklandı.

Sonra Vedat geldi. 15 yaşında ergen bir down sendromlu. Öyle sevimli, öyle sevimli ki. Konuştuklarını tam olarak anlayamasa da umursamadan saf samimiyeti ve içtenliğiyle izledi onu bir süre... Sonra dersi boş olan bir öğretmen geldi derse eşlik etti, Vedat’ı konuşturdu bolca. Sonra

hoşlandığını söyledi delikanlının öğretmeninden. Kızarması da bu yüzden hatta yanaklarının her seferinde. Bol bol konuştular, bol bol güleştüler gencin sevimliliğiyle.

Öyle bir gündü yeni işindeki ilk günü... Henüz 1 yıllık bir öğretmendi. Bir dönem hafta içleri ücretli öğretmen olarak 2.sınıfları okutmuş, İstanbul'un varoşlarında 44 kişilik bir sevimliler ordusunu eğitmişti. Hafta sonları ise üstün zekalı çocuklarla atölyeler yürütmüş, çokça yorulsa da bunu sürdürmüştü. Mezuniyetinden sonraki onuncu ayda ise bu günü yaşamıştı.

Sonraki aylar boyunca çok acıklı hikayeler dinledi, çok farklı engel gruplarını tanıdı. Ağladı sık sık, bir süre sonra alıştı.

O öğleden sonrası karşılaştığımızda ise karşımda 2 yıllık deneyimli bir öğretmen vardı. İlk iş yerinden ayrılıp, üniversiteden bir hocasının yanında çalışmaya başlamıştı. Bu arada haftada bir gün bile olsa üstün zekalılarla çalışmaya devam ediyordu bir şekilde. Sordum.

-En çok ilgilendiğin öğrenci grubu otizm mi hala?

Düşündü. Uzunca bir süre...

-Bilmiyorum. Evet. Yani otizm çok farklı. Ama üstünler de çok keyifli...Down'lu bebekleri de görmelisin mutlaka. Ali var mesela, Kaan var sonra.

Sustu sonra. Gülümsedim.

-Biliyor musun? Öğretmenlik ile ilgili fikrim sürekli değişiyor. Bir sürü önlüğüm var çünkü. Her bir öğrenci için bir renk. Kimisiyleyken heyecanımı yitirmemeliyim, kimisinde sabrımı. Bazen çok stratejik davranmalıyım, bazense tamamıyla içgüdüsel. Hepsi özel, hepsi biricik. Hepsinin fark edilmeye ve anlaşılma ihtiyacı var. Beklenti ve sorumluluğa ya da acınmaya değil. Hepsi bir şey öğrenebilir. Sadece sevmek, sevmek ve anlayabilmek...

Sonra çantasından küçük bir defter çıkardı. Sayfalarını karıştırdı bir süre. Nereden olduğunu hatırlayamadığı, bir yerde okuyup çok beğendiği için not ettiği bir yazıyı okumamı istedi.

“Öğrencileriniz engelli ise;

Saflıklarını görüp tüm insanlardan daha çok seversiniz; sahiplenirsiniz, hayata karşı korumak istersiniz, onların geleceği için endişelenirsiniz; sabrınızın gücüne şaşarsınız. "Yüzüme bak" cümlesini tekrar etmekten bıkmazsınız. 3'e kadar sayamayan delikanlının asla yaşitlarına yetişemeyeceğini bilip kahırlanırsınız; yetişkin bedenindeki çocuğa kırmızıyı öğretmeye çalışırken aslında hayatının ne kadar renksiz olduğunu fark edip üzülürsünüz. Bazen bir miniğin ağzından ilk kelimesini duyar sevinçten delirirsiniz; öğrendiklerini ailelerine anlatırken gururlanırsınız; velileriniz dua ettiğinde duygulanırsınız; yeni düşen bir süt dişinin boşluğunu görüp "Değişen bir şeyler var." diye umutlanırsınız. "İğneyle kuyu kazmak" deyiminin ne anlama geldiğini çok iyi anlarsınız; emek verirsiniz, yorulursunuz, bazen dağılırsınız ama bir gün; "Öğretmenim bunu sana yaptım" cümlesiyle birlikte, ipe geçirilmiş plastik boncuklar takılır bileğinize, dünyanın en güzel mücevheriyle ödüllendirilirsiniz.”

yazıyordu o küçük defterde. Defterin arasından bir broşür düştü masaya. Down sendromlu iki bebek vardı, ellerinde “gerçek kardeşler kromozom saymaz” yazısıyla.

Sonra üstün yetenekli çocukların onu etkileyen soru ve düşünceleriyle devam etti muhabbet. Sonrasında da havadan sudan işte.

Çok düşündüm karşılaştığımızdan beri. Gerçekten de öyleydi. Muhteşem renklere sahip bu evrende, çocukların hepsi ayrı bir renkti.